

## L'endemà de l'endemà

La meua opinió no serà l'única abocada a la xarxa després de la gran manifestació de l'Onze de Setembre. Tampoc crec que, en el fons, les meves idees siguin tan lluny de l'imaginari col·lectiu independentista que, sense complexos, clamava ben fort pels carrers de Barcelona amb la normalitat que denota que la idea d'anar-nos-en d'Espanya ja és ben madura. I el clam d'un milió i mig de catalans es va fer amb el seny i la raó del que suposa la realitat de viure ofegats en el domini aniquilador d'un estat a la deriva i sense cap credibilitat a escala europea. Però, sobretot, i com s'ha dit repetidament, l'anhel de la manifestació de la Diada es feia amb il·lusió i amb la brillantor als ulls de milers i milers d'infants que, sense comprendre ben bé el que estaven vivint, somreien feliços davant de l'esperit gairebé festiu que destil·laven pares, mares, germans, avis, tiets i famílies senceres. I això és el que Espanya no vol veure.

Amb la mateixa il·lusió i convenciment, mares i àvies encara esporuguides pel fantasma de la guerra o convençudes per l'educació *nacionalcatòlica* que Espanya era una *grande y libre* (la mateixa que portem subvencionant en les últimes tres dècades com encertadament apunta el president Artur Mas mentre escriu aquestes ratlles) ahir van penjar una estelada al balcó amb la certesa i la convicció que ara més que mai han de creure en una Catalunya lliure. I també la mateixa il·lusió i empenta que porta Mas a comparèixer davant de l'opinió pública l'endemà mateix de l'11-S.

Mentre segueixo escoltant Artur Mas de fons, a la xarxa ja veig que alguns qualifiquen de moderada la intervenció del president. De fet, no és capaç de pronunciar ni una sola vegada la paraula independència i fa circular tot el seu discurs en el traç del camí cap a l'estat propi. "Res no serà fàcil i tot és possible", sentència. Ja fa temps que penso que la "transició nacional" com la descriu el mateix Mas, esdevé una partida d'escacs enverinada on tothom procura conservar totes les peces i en la qual, sens dubte, des de més enllà de l'Ebre, intentaran fer-nos la traveta en cada pas que fem cap a la independència.

I encara que tinguem pressa, a veure si ens assabentem d'una vegada tots plegats que, momentàniament, el debat i el moll de l'os del conflicte en clau política no es situa entre dretes i esquerres, ni entre europeistes i euroescèptics, ni entre moderats i radicals: el debat cal que basculi sobre l'eix nacional. Aquí l'hem de mantenir ben estacat. O s'és català i es creu en el projecte dissenyat per aquest país al marge de l'estat espanyol o s'és, directament, espanyol i, per tant, es creu que encara hi ha encaix en una Espanya que nega qualsevol entitat i identitat que no acabi fent fortor de càmfora i d'armari reclus i consumit en un altre segle. Ni més ni menys. La independència, introduïda en l'agenda dels partits polítics gràcies a la feina de la societat civil, és una bomba d'efecte retardat que els esclata als morros més tard o més d'hora. I l'espetec és més intens en funció de l'amplitud i l'ambigüitat nacional que gastin. Per a mostra, el naufragi del PSC i el cop de volant de Duran i Lleida poques hores abans de l'Onze de Setembre que m'abstindré de comentar perquè prou pena té Unió Democràtica.

*L'estelada de Bages per la Independència al Passeig de Gràcia de Barcelona. Probablement l'ensenya més gran de la manifestació: 15 x 31m i 71 kg de pes. cosida a Sant Vicenç de Castellet Foto: Carles Claret*

Per tant, ara que hem arribat fins aquí, centrem-nos. No deixem de ser incisius i d'exigir als partits i al mateix Mas que donin gas quan l'horitzó de la sobirania s'allunyi del primer pla. Però conscients també que el proper pas és la construcció d'un estat. Alerta amb l'empresa perquè és de magnitud ben considerable. Un procés que passa de l'idíl·lic món de les idees a la palpable i massa sovint tossuda realitat. No ens ho posaran fàcil. En termes futbolístics, la primera entrada al turmell serà a Madrid el proper 20 de setembre on és probable que Mariano Rajoy intenti vendre al representant de Catalunya l'enèsim plat de llenties en forma d'*apanyo* en l'estranya entelèquia

del pacte fiscal. Si no caiem a la trampa (confiem que no!) el procés s'accelerarà encara una mica més. Vindran temps difícils, ens voldran acorralar i caldrà anar administrant la il·lusió i l'empenta de la manifestació de la Diada per mantenir-nos forts i valents davant del vendaval espanyol i els socis -no massa amables? que es buscaran i voldran manipular Europa a favor dels seus funestos interessos. No obstant això, en la mateixa convicció que ens arrela a la nostra terra i a la nostra identitat i raó de ser, hem de trobar la força per portar el vaixell a bon port.